

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliarvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno MCCCCXXXVIII. ad annum MCCCCXL.

Parisiis, 1644

Decretvm Pro Iacobinis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15490

Ita est Angelus Massarellus sacri Concilii secretarius.

Ceterum hæc bulla, seu decretum pro Iacobinis, cum insertione decretorum pro Græcis & Armenis hic subiicitur ex manuscriptis codicibus Vaticanis, bullario Romano, & ex supradicta copia, ac etiam ex copia transmissa ex conuentu fratrum ordinis Minorum sancti Francisci Fesularum prope Florentiam, transumpta ex originali bulla, quæ cum subscriptionibus manu Eugenii papæ & cardinalium ibi asseruatur. Extat & in codice Vaticano copia eiusdem bullæ pro Iacobinis, transumpta de mandato & auctoritate apostolica Leonis papæ X.

DECRETVM PRO IACOBINIS.

Eugenius episcopus seruus seruorum Dei, ad perpetuam rei memoriam.

Num. IX.

CANTATE Domino, quoniam magnifice fecit: annuntiate hæc in vniuersa terra. Exulta & lauda habitatio Sion, quoniam magnus in medio tui sanctus Israel. Cantare profecto & exultare in Domino decet ecclesiam Dei pro hac grandi magnificentia & gloria nominis sui, quam hodierna die clementissimus Deus operari dignatus est. Toto siquidem corde laudare & benedicere Saluatorem nostrum nos conuenit, qui sanctam ecclesiam suam nouis quotidie accumulatur incrementis. Quamquam autem in populum Christianum sua beneficia omni tempore multa & magna sint, quæ luce clarius erga nos suam immensam caritatem ostendunt; si tamen accurate inspicimus, quæ & quanta his diebus nouissimis diuina clementia facere dignata est, iudicare certe poterimus, hoc nostro tempore plura ac maiora quam a multis retroactis temporibus suæ caritatis munera extitisse. Ecce enim nondum exacto triennio in hac sancta œcumenica Synodo saluberrimam trium magnarum nationum vniouinem Dominus noster Iesus Christus pro sua infatigabili pietate ad commune perenneque totius Christianitatis gaudium tam copiose effecit; vnde actum est, vt totus fere oriens, qui gloriosum Christi nomen adorat, ac non parua septemtrionis portio post longa dissidia cum sancta Romana ecclesia in eodem fidei & caritatis vinculo

iam conuenerint. Primo etenim Græci, & ii qui subsunt quatuor patriarchalibus sedibus, multas gentes nationesque & idioma continentibus; deinde Armeni multorum populorum gens; hodie vero Iacobini magni etiam per Ægyptum populi, sanctæ sedi apostolicæ vniti sunt.

Et cum nihil Saluatori nostro Domino nostro Iesu Christo gratius sit, quam mutua inter homines caritas, nihilque nomini suo gloriosius atque ecclesiæ vtilius esse possit, quam vt Christiani, omni inter se sublato dissidio, in eadem simul fidei puritate conueniant, merito nos omnes & cantare præ gaudio, & iubilare in Domino debemus, quos, vt tantam Christianæ fidei magnificentiam diebus nostris videremus, diuina miseratio dignos effecit. Summa igitur cum alacritate annuntiamus magnalia hæc in vniuersa Christianorum terra, vt sicut nos pro gloria Dei & exaltatione ecclesiæ gaudio inenarrabili repleti sumus, ita & alios tantæ lætitiæ participes faciamus, vt omnes vno ore magnificemus & glorificemus Deum, & suæ maiestati, prout dignum est, magnas quotidianasque gratias agamus pro tot tantisque mirabilibus beneficiis hac ætate ecclesiæ suæ sanctæ collatis.

Et quoniam qui opus Dei diligenter exercet, non modo meritum ac retributionem in cælis expectat, sed & apud homines amplam gloriam laudemque meretur; venerabilem fratrem nostrum Ioannem Iacobinorum patriarcham, huius sanctæ vniõnis cupidissimum, a nobis & tota ecclesia merito laudandum & extollendum, ac communi omnium Christianorum fauore cum tota sua gente dignum iudicamus. Is enim a nobis per nostrum oratorem ac literas excitatus, vt ad nos & hanc sanctam Synodum legationem mitteret, & se ac suam gentem in eadem cum ecclesia Romana fide vniret; dilectum filium Andream natione Ægyptium abbatem monasterii sancti Antonii apud Ægyptum, in quo & habitasse, & mortuus esse sanctus ipse Antonius perhibetur, religione & moribus non mediocriter institutum, ad nos & ipsam Synodum destinavit, cui deuotionis zelo accensus imposuit atque commisit, vt fidei doctrinam, quam sancta Romana ecclesia tenet & prædicat, nomine ipsius patriarchæ & suorum Iacobinorum reuerenter susciperet, deferendam postea

per eum ad ipsum patriarcham & Iacobinos, ut & ipsi eandem agnoscerent, ratamque haberent, & in suis regionibus prædicarent.

Nos igitur, quibus vice Domini commissum est pascere oves Christi, ipsum Andream abbatem per nonnullos huius tam sacri Concilii insignes viros, super articulis fidei & sacramentis ecclesiæ, & quibusque ad salutem spectantibus, diligenter examinari fecimus; & tandem, quantum visum est fore necessarium, exposita eidem abbati sanctæ Romanæ ecclesiæ fide catholica, & per ipsum humiliter acceptata, hanc quæ sequitur, veram necessariamque doctrinam hodie in hac solenni sessione, sacro approbante^a œcumenico Concilio Florentino, in nomine Domini tradidimus.

^a De hoc modo loquendi, vide quæ diximus in §. nota circa medium, ad primam columnam, par. 2.

In primis igitur sacrosancta Romana ecclesia, Domini & Salvatoris nostri voce fundata, firmiter credit, profiteretur & prædicat, vnum verum Deum omnipotentem, incommutabilem & æternum, Patrem & Filium & Spiritum sanctum, vnum in essentia, trinum in personis. Patrem ingenitum, Filium ex Patre genitum, Spiritum sanctum ex Patre & Filio procedentem. Patrem non esse Filium, aut Spiritum sanctum; Filium non esse Patrem, aut Spiritum sanctum; Spiritum sanctum non esse Patrem, aut Filium: sed Pater tantum Pater est, Filius tantum Filius est, Spiritus sanctus tantum Spiritus sanctus est. Solus Pater de substantia sua genuit Filium, solus Filius de solo Patre est genitus, solus Spiritus sanctus simul de Patre procedit & Filio. Hæ tres personæ sunt vnus Deus, & non tres Dii, quia trium est vna substantia, vna essentia, vna natura, vna diuinitas, vna immensitas, vna æternitas, omniaque sunt vnum, vbi non obuiat relationis oppositio. Propter hanc vnitatem Pater est totus in Filio, totus in Spiritu sancto: Filius totus est in Patre, totus in Spiritu sancto: Spiritus sanctus totus est in Patre, totus in Filio. Nullus alium aut præcedit æternitate, aut excedit magnitudine, aut superat potestate. Æternum quippe & sine initio est, quod Filius de Patre extitit; & æternum ac sine initio est, quod Spiritus sanctus de Patre Filioque procedit. Pater quidquid est aut habet, non habet ab alio, sed ex se, & est principium sine principio. Filius quidquid

est aut habet, habet a Patre, & est principium de principio. Spiritus sanctus quidquid est aut habet, habet a Patre, simul & Filio. Sed Pater & Filius non duo principia Spiritus sancti, sed vnum principium, sicut Pater & Filius & Spiritus sanctus non tria principia creaturæ, sed vnum principium.

Quoscumque ergo aduersa & contraria sentientes damnat, reprobat & anathematizat, & a Christi corpore, quod est ecclesia, alienos esse denuntiat. Hinc damnat Sabellium personas confundentem, & ipsarum distinctionem realem penitus auferentem. Damnat Arianos, Eunomianos, Macedonianos, solum Patrem Deum verum esse dicentes, Filium autem & Spiritum sanctum in creaturarum ordine collocantes. Damnat & quoscumque alios, gradus seu inæqualitatem in Trinitate facientes.

Firmissime credit, profitetur & prædicat, vnum verum Deum Patrem & Filium & Spiritum sanctum esse omnium visibilibus & inuisibilibus creatorem, qui quando voluit, bonitate sua vniuersas tam spirituales quam corporales condidit creaturas, bonas quidem, quia a summo bono factæ sunt, sed mutabiles, quia de nihilo factæ sunt; nullamque mali asserit esse naturam, quia omnis natura, in quantum natura est, bona est. Vnum atque eundem Deum veteris & noui testamenti, hoc est legis & prophetarum atque euangelii profitetur auctorem, quoniam eodem Spiritu sancto inspirante, vtriusque testamenti sancti locuti sunt, quorum libros suscipit & veneratur, qui titulis sequentibus continentur. Quinque Moysis, id est, Genesi, Exodo, Leuitico, Numeris, Deuteronomio, Iosue, Iudicum, Ruth, quatuor Regum, duobus Paralipomenon, Esdra, Nehemia, Tobia, Iudith, Hester, Iob, Psalmis David, Parabolis, Ecclesiaste, Canticis canticorum, Sapientia, Ecclesiastico, Isaia, Ieremia, Baruch, Ezechiele, Daniele; duodecim prophetis minoribus, id est, Osea, Ioele, Amos, Abdia, Iona, Michæa, Nahum, Habacuc, Sophonia, Aggæo, Zacharia, Malachia; duobus Machabæorum; quatuor euangelis, Matthæi, Marci, Lucæ, Ioannis; quatuordecim epistolis Pauli, ad Romanos, duabus ad Corinthios, ad Galatas, ad Ephesios, ad Philippenses, ad Colossenses, duabus ad Thessalonicenses,

duabus ad Timotheum, ad Titum, ad Philemonem, ad Hebræos; Petri duabus, tribus Ioannis, vna Iacobi, vna Iudæ, Actibus apostolorum, & Apocalypsi Ioannis.

Præterea Manichæorum anathematizat infaniam, qui duo prima principia posuerunt, vnum visibilem, aliud inuisibilem; & alium noui testamenti Deum, alium veteris esse Deum dixerunt.

Firmiter credit, profitetur & prædicat, vnam ex Trinitate personam, verum Deum, Dei Filium ex Patre genitum, Patri consubstantialem & coæternum in plenitudine temporis, quam diuini consilii inscrutabilis altitudo disposuit, propter salutem humani generis, veram hominis integramque naturam ex immaculato vtero Mariæ virginis assumpsisse, & sibi in vnitatem personæ copulasse tanta vnitatem, vt quidquid ibi Dei est, non sit ab homine separatum; & quidquid est hominis, non sit a deitate diuisum; fitque vnus & idem indiuisus, vtraque natura in suis proprietatibus permanente, Deus & homo, Dei filius & hominis filius, æqualis Patri secundum diuinitatem, minor Patre secundum humanitatem. Immortalis & æternus ex natura diuinitatis, passibilis & temporalis ex conditione assumptæ humanitatis.

Firmiter credit, profitetur & prædicat, Dei Filium in assumpta humanitate ex virgine vere natum, vere passum, vere mortuum & sepultum, vere ex mortuis resurrexisse, in cælum ascendisse, sedereque ad dexteram Patris, & venturum in fine sæculorum ad viuos mortuosque iudicandos.

Anathematizat autem, execratur & damnat omnem hæresim contraria sapientem. Et primo damnat Ebionem, Cerinthum, Marcionem, Paulum Samosatenum, Photinum, omnesque similiter blasphemantes, qui percipere non valentes vnionem personalem humanitatis ad Verbum, Iesum Christum Dominum nostrum verum Deum esse negauerunt, ipsum purum hominem confitentes, qui diuinæ gratiæ participatione maiori, quam sanctioris vitæ merito suscepisset, diuinus homo diceretur. Anathematizat etiam Manichæum cum sectatoribus suis, qui Dei Filium non verum corpus, sed phantasticum sumpsisse somniantes, humanitatis in Christo veritatem

penitus sustulerunt. Nec non Valentinum asserentem, Dei filium nihil de virginē matre cepisse, sed corpus cæleste sumpsisse, atque ita transisse per vterum virginis, sicut per aquæductum defluens aqua transcurrit. Arium etiam, qui asserens, corpus ex virgine assumptum anima caruisse, voluit loco animæ fuisse deitatem. Apollinarem quoque, qui intelligens, si anima corpus informans negetur in Christo, humanitatem veram ibidem non fuisse, solam posuit animam sensitivam, sed deitatem Verbi vicem rationalis animæ tenuisse. Anathematizat etiam Theodorum Mopsuestenum atque Nestorium asserentes, humanitatem Dei Filio unitam esse per gratiam, & ob id duas esse in Christo personas, sicut duas fatentur esse naturas, cum intelligere non valerent, unionem humanitatis ad Verbum hypostaticam extitisse, & propterea negarent Verbi subsistentiam accepisse. Nam secundum hanc blasphemiam, non Verbum caro factum est, sed Verbum per gratiam habitavit in carne: hoc est, non Dei filius homo factus est, sed magis Dei filius habitavit in homine. Anathematizat etiam, execratur & damnat Eutychem archimandritam, qui cum intelligeret iuxta Nestorii blasphemiam, veritatem incarnationis excludi, & propterea oportere, quod ita Dei Verbo unita esset humanitas, ut deitatis & humanitatis vna esset eademque persona, ac etiam capere non posset, stante pluralitate naturarum, unitatem personæ, sicut deitatis & humanitatis in Christo vnam posuit esse personam, ita vnam asseruit esse naturam, volens ante unionem dualitatem fuisse naturarum, sed in vnam naturam in assumptione transisse, maxima blasphemiam & impietate concedens, aut humanitatem in deitatem, aut deitatem in humanitatem esse conuersam. Anathematizat etiam, execratur & damnat Macarium Antiochenum, omnesque similia sapientes, qui licet vere de naturarum dualitate & personæ unitate sentiret, tamen circa Christi operationes enormiter oberravit, dicens in Christo vtriusque naturæ vnam fuisse operationem, vnamque voluntatem. Hos omnes cum hæresibus suis anathematizat sacrosancta Romana ecclesia, affirmans in Christo duas esse voluntates, duasque operationes.

^a Concordat
Conc. Trid.
sess. 5. de pec-
cato orig. his
verbis: Si quis
Adæ peccati
quod origine
vniuersi est, &
propagatione
non imitatione
transmissum,
omnibus in-
est vnicuique
proprium, vel
per humanæ
naturæ vires,
vel per aliud
remedium af-
ferit tolli, quã
per meritum
vnius media-
toris Domini
nostri Iesu
Christi, ana-
thema sit.
Concordat &
transumptum
huius constit.
in bull. Rom.

Firmiter credit, profitetur & docet, neminem vnquam ex viro feminaque conceptum, a diaboli dominatione fuisse liberatum, nisi per ^a meritum mediatoris Dei & hominum Iesu Christi Domini nostri, qui sine peccato conceptus, natus & mortuus, humani generis hostem, peccata nostra delendo, solus sua morte prostravit, & regni cælestis introitum, quem primus homo peccato proprio cum omni successione perdiderat, referauit: quem aliquando venturum omnia veteris testamenti sacra, sacrificia, sacramenta, ceremoniæ præfigurarunt.

Firmiter credit, profitetur & docet, legalia veteris testamenti, seu Mosaicæ legis, quæ diuiduntur in ceremonias, sacra, sacrificia, sacramenta, quia significandi alicuius futuri gratia fuerant instituta, licet diuino cultui illa ætate congruerent, significato per illa Domino nostro Iesu Christo adueniente cessasse, & noui testamenti sacramenta cœpisse. Quemcumque etiam post passionem in legalibus spem ponentem, & illis velut ad salutem necessariis se subdentem, quasi Christi fides sine illis saluare non posset, peccasse mortaliter. Non tamen negat, a Christi passione vsque ad promulgatum euangelium illa potuisse seruari, dum tamen minime ad salutem necessaria crederentur, sed post promulgatum euangelium, sine interitu salutis æternæ, asserit non posse seruari.

Omnes ergo post illud tempus circumcisionis & sabbati, reliquorumque legalium obseruatores, alienos a Christi fide denuntiat, & salutis æternæ minime posse esse participes, nisi aliquando ab iis erroribus respiciant. Omnibus igitur, qui Christiano nomine gloriantur, præcipit omnino, quocumque tempore, vel ante, vel post baptismum, a circumcisione cessandum; quoniam siue quis in ea spem ponat, siue non, sine interitu salutis æternæ obseruari omnino non potest. Circa pueros vero propter periculum mortis, quod potest sæpe contingere, cum ipsis non possit alio remedio subueniri, nisi per sacramentum baptismi, per quod eripiuntur a diaboli dominatu, & in Dei filios adoptantur, admonet non esse per quadraginta aut octuaginta dies, seu aliud tempus iuxta quorundam obseruantiam, sacrum baptismum differendum, sed quamprimum commode fieri potest, debere conferri, ita
tamen

tamen, quod mortis imminente periculo mox sine vlla dilatione baptizentur, etiam per laicum, vel mulierem, in forma ecclesiæ, si desit sacerdos, quemadmodum in decreto Armenorum plenius continetur.

Firmiter credit, profitetur & prædicat omnem creaturam Dei bonam, nihilque reiiciendum, quod cum gratiarum actione percipitur; quia iuxta verbum Domini, non quod intrat in os, coinquinat hominem: illamque Mosaicæ legis ciborum mundorum & immundorum differentiam ad ceremonialia asserit pertinere, quæ surgente euangelio transferunt, & efficacia esse desierunt. Illam etiam apostolorum prohibitionem ab immolatis simulacrorum, & sanguine, & suffocato, dicit illi tempori congruisse, quo ex Iudæis atque gentilibus, qui antea diuersis ceremoniis moribusque viuebant, vna surgebat ecclesia, vt cum Iudæis etiam gentiles aliquid communiter obseruarent, & in vnum Dei cultum fidemque conueniendi præberetur occasio, & dissensionis materia tolleretur, cum Iudæis propter antiquam consuetudinem sanguis & suffocatum abominabilia viderentur, & esu immolatitii poterant arbitrari gentiles ad idololatriam redituros: vbi autem eo vsque propagata est Christiana religio, vt nullus in ea Iudæus carnalis appareat, sed omnes ad ecclesiam transeuntes, in eosdem ritus euangelii ceremoniasque conueniant, credentes omnia munda mundis, illius apostolicæ prohibitionis causa cessante, etiam cessauit effectus. Nullam itaque cibi naturam condemnandam esse denuntiat, quam societas admittit humana, nec inter animalia discernendum per quemcumque, siue virum, siue mulierem, & quocumque genere mortis intereant; quamuis pro salute corporis, pro virtutis exercitio, pro regulari & ecclesiastica disciplina possint & debeant multa non negata dimitti, quia iuxta Apostolum, omnia licent, sed non omnia expediunt.

Firmiter credit, profitetur & prædicat, nullos intra catholicam ecclesiam non existentes, non solum paganos, sed nec Iudæos aut hæreticos atque schismaticos, æternæ vitæ fieri posse participes, sed in ignem æternum ituros, qui paratus est diabolo & angelis eius, nisi ante finem vitæ eidem fuerint aggregati: tantumque valere ecclesia-

stici corporis vnitatem, vt solum in ea manentibus ad salutem ecclesiastica sacramenta proficiant, & ieiunia, eleemosynæ ac cetera pietatis officia & exercitia militiæ Christianæ præmia æterna parturiant. Neminemque, quantumcumque eleemosynas fecerit, etsi pro Christi nomine sanguinem effuderit, posse saluari, nisi in catholice ecclesiæ gremio & vnitatem permanferit.

Amplectitur autem, approbat & suscipit sanctam Nicænam Synodum trecentorum decem & octo patrum, temporibus beatissimi Siluestri prædecessoris nostri & magni Constantini piissimi principis congregatam, in qua impia hæresis Ariana cum suo auctore damnata est, & definitum est, Filium Dei Patri esse consubstantialem & coæternum.

Amplectitur etiam, approbat & suscipit sanctam Constantinopolitanam Synodum centum quinquaginta patrum, beatissimi Damasi prædecessoris nostri & Theodosii senioris tempore conuocatam, quæ ipsum Macedonii anathematizauit errorem, qui Spiritum sanctum non Deum, sed creaturam asserbat. Quod damnant, damnat; quod approbant, approbat, & per omnia vult ibidem definita, illæsa & inuiolata subsistere.

Amplectitur etiam, approbat & suscipit sanctam primam Ephesinam Synodum ducentorum patrum, quæ tertia est in ordine vniuersalium Synodorum, sub beatissimo Cælestino prædecessore nostro & Theodosio iuniore conuocatam, in qua impii Nestorii est damnata blasphemia, definitumque est, Domini nostri Iesu Christi veri Dei & veri hominis vnã esse personam; & beatam Mariam semper virginem non solum *Χειροτονου*, sed etiam *Θεοτοκου*; hoc est, non tantum hominis, sed Dei genitricem ab omni ecclesia prædicandam.

Damnat autem, anathematizat & respuit impiam secundam Ephesinam Synodum sub beatissimo Leone prædecessore nostro & præfato principe congregatam, in qua Dioscorus Alexandrinus antistes, Eutychis hæresiarchæ defensor, & sancti Flauiani Constantinopolitani pontificis impius persecutor, execrandam illam Synodum ad approbationem Eutychianæ impietatis arte & minis attraxit.

Amplectitur etiam, approbat, & suscipit sanctam Cal-

chedonensem Synodum, quartam in ordine vniuersalium Synodorum, sexcentorum & triginta patrum, temporibus præfati beatissimi Leonis prædecessoris nostri & Marciani principis celebratam, in qua hæresis Eutythiana cum suo auctore Eutyche & Dioscoro defensore damnata est, & diffinitum est, Dominum nostrum Iesum Christum esse verum Deum & verum hominem, & in vna eademque persona diuinam humanamque naturas integras, inuiolatas, incorruptas, inconfusas distinctasque mansisse, humanitate agente quæ hominis sunt, & deitate quæ Dei: quos damnat, damnatos habet; quos approbat, approbatos.

Amplectitur etiam, approbat & suscipit sanctam quintam Synodum secundam Constantinopolitanam, tempore beatissimi Vigilii prædecessoris nostri & Iustiniani principis celebratam, in qua sacri Calchedonensis Concilii diffinitio de duabus naturis & vna persona Christi renouata est, multique Origenis errores, suorumque sequacium, præsertim de dæmonum aliorumque damnatorum poenitentia & liberatione, reprobati atque damnati sunt.

Amplectitur etiam, approbat & suscipit sanctam tertiam Constantinopolitanam Synodum, centum & quinquaginta patrum, quæ sexta est in ordine vniuersalium Synodorum, temporibus beatissimi Agathonis prædecessoris nostri, & Constantini IV. huius nominis principis congregatam, in qua Macarii Antiocheni & sectatorum hæresis condemnata est, & diffinitum est, in Domino nostro Iesu Christo duas esse perfectas integrasque naturas & duas operationes, duas etiam voluntates, licet esset vna eademque persona, cui vtriusque naturæ competere actiones, deitate agente quæ Dei sunt, & humanitate quæ hominis sunt.

Amplectitur etiam, veneratur & suscipit omnes alias vniuersales Synodos auctoritate Romani pontificis legitime congregatas ac celebratas & confirmatas, & præsertim hanc sanctam Florentinam, in qua inter alia Græcorum & Armenorum sanctissima vnio consummata est, & multæ circa vtramque vnionem saluberrimæ diffinitiones editæ sunt, prout in decretis desuper promulgatis plenius continetur, quorum tenor in hunc modum sequitur.

Concil. Tom. 33.

Bbbb ij